

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το καλύτερον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την ψάραν ήμων διηγήσεις και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως άναγνώσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

*** Εσωτερικού :** *** Εξωτερικού :**

Ετησία 8, — * Ετησία φρ. χρ. 10, —
 Εξάμηνος 4,50 * Εξάμηνος > > 5,50
 Τριμηνος 2,50 * Τριμηνος > > 3, —

ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστην μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

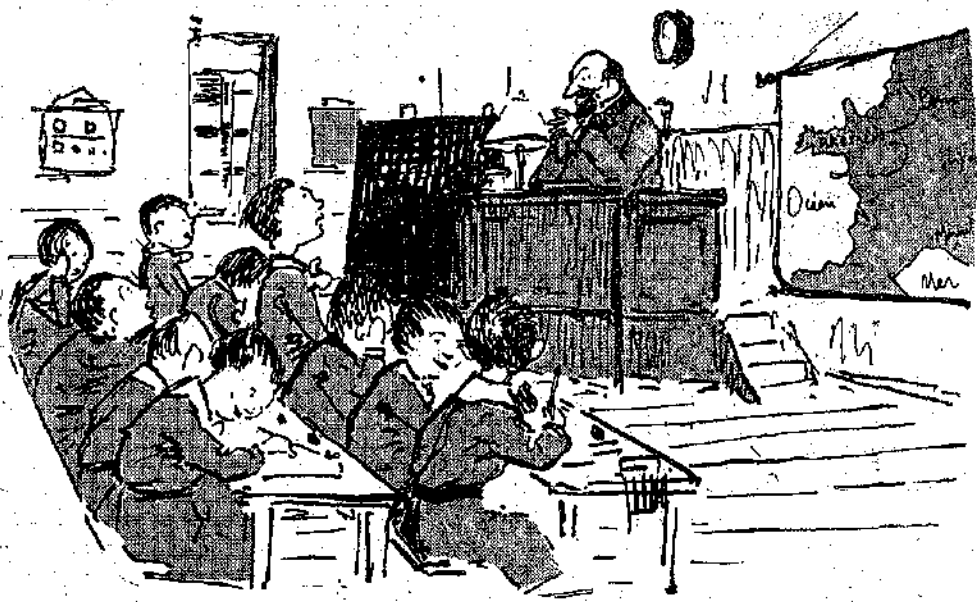
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

* Εσωτερικού λεπ. 20. * Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20
 Φόλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
 τιμούνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Εφραίμων άρ. 28, παρά τώ Βασιλικών

Περίοδος Β'. — Τόμος 17ος * Εν * Αθήναις, 16 * Οκτωβρίου 1910 * Έτος 82ον. — * Αριθ. 46

«Ο καθηγητής απευθύνει ερωτήσεις...» (Σελ. 374, στ. α'.)

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Δέν ξέρω άν τό παρετηρήσατε; αλλά πάντα, την πρώτην ημέραν, θα υπάγγη κανείς εις τό σχολείον ή μισήν ώραν ένωρίτερα, ή πολύ-πολύ αργότερα.

Συνήθως είναι βιαστικός και άτυπόμονος. Προσγευματίζει γρήγορα-γρήγορα, άρπαχτά, και ζεματίζεται κρύλα με τό γάλα, τό όποιον δέν άφίνει νά κρυώσει.

Η σάκκα του ή ό χαρτοφύλακός του είναι συνήθως καινούργιος. Όταν είναι από ρωσσικόν δέρμα, μυρίζει σαν μόσχος, και ή μυρωδιά αυτή, άν κ' ευχάριστη στην άρχή, πειράζει ύστερα τά νεύρα. Και ή άτυπομοניה αούξάνει.

Μέσα στη σάκκα ή τόν χαρτοφύλακα, είναι τά «φέρδια», ή όπως τά λέγουν άκόμη πομπωδέστερα τά «όπλα του μαθητού»: Τετράδια, κονδυλοφόροι, πεν-νύλλες, μολύβια, στυπόχαρτα... Η σάκκα του μπορεί νά είναι και παλιά' αυτά όμως, την πρώτη μέρα, θα είναι πάντα καινούργια.

Φθάνει στο Σχολείον και περνά τό καθύφλι με βήμα άποφασιστικό, σοβαρό και μετρημένο. 'Α, είναι επίσημη αυτή ή στιγμή, πού άυτόκαταδικάζεται εις «ένος έτους φυλάκισιν»...

Στην αύλη είναι μαζευμένοι και άλλοι «φυλακισμένοι». Ο έρχομός ενός «νέου» τούδ χαρακτηρίζει. Θα έλθεις ότι εις τό θέαμα της συμφοράς του ξεχνούν την ιδιότητά των.

Άρχίζει άμέσως ή ανάκρισις:

- Σε ποια τάξι θα πής;
- Εξωτερικός, εσωτερικός ή ήμισόσσιτος;
- Σε ποιά σχολεία ήσουν πριν;
- Και με τί βαθμό έπρόβιβάσθης;

Την άπάντησι στην τελευταίαν ερώτησι την περιμένουν με τό ίδιον ενδιαφέρον και οι έπιμελείς και οι άμειλείς. Άν πη έξαρνα «έπρόβιβάσθηκα με άριστα», οι έπιμελείς έχουν νά φορηθούν καινούργιο αντί-ληλά και συναγωνιστή' άν πη πάλι «έμεινα στην ίδια τάξι», οι άμει-

λείς θα εύρουν σύντροφο και συνένοχο...

Τώρα όμως θα τους άνακρίνη και αυτός: Κάθε πότε κάνετε λατινικά; Είναι αυστηρός ό τάδε καθηγητής; Τι κανό φομαίρει ό διευθυντής; Άμέ ό έπιστάτης; Κάνει εύκόλεις ή είναι όλο γρίνια;

Α, νάτος! Βγαίνει στο παράθυρο και κτυπά τό κουδούνι. Η ώρα εκτώ παρά δύο λεπτά. Όρίστε, κύριοι, έπάνω!...

Άνεβαίνουν γρήγορα τές σκάλες και τρέχουν ίσια στην τάξι, γιατί θέλουν νά διαλέξουν θέσι... για όλο τό χρόνο.

Τα τελευταία θρανία είναι τά πλέον επίτηστα. Οι έξυπνοι τά όνομάζουν «ύπνωτήρια». Έ, είναι περιττόν νά σάς εξηγήσω διατί...

Εισέρχεται ό καθηγητής. Ο καινούργιος μαθητής τόν γνωρίζει, γιατί τόν έβλεπε στο δρόμο, αλλά τώρα του φαίνεται σαν άλλωλιώτης. Έχει φορέσι την επίσημη ρεδιγκότα του για τό πρώτο μάθημα, και έχει πάρη ένα επίσημο ύφος...

Ερωτά ένα-ένα πώς όνομάζεται. Όνομα και επώνυμον. Έτσι μαθάνουν ότι ό Στεργίου όνομάζεται Άπόστολος και ό Άποστόλου Στεργίος. Είναι και κάτι άλλα όνόματα που άνηγαούν παράξενα:

«Τρέχουν ίσια στην τάξι...» (Σελ. 373, στ. γ'.)

Νεόφυτος, Πανταλέων, Νεοπτόλεμος... Παύ τα βρήκαν! ...

Ακολούθουν τώρα και άλλα έρωτή- σεις, παύ οι άμελες τες χαρακτηρίζουν άδιακρίτους: «Μα τί βαθμό έπρο- διβάσθης; (πάλι τα ίδια!) — Έτυχε να πάρης ποτέ κανένα βραβείο; ...» Έ- ννας άπαντά: «Μα δεν έπερίσσεψε ποτέ!»

Μετά την άνάκριση, ο καθηγητής τους βγάλλει ένα μικρό λόγο. Τους λέγει ότι θα είνε γι' αυτούς «σαν πατέρας», προ- σθέτει όμως άμέσως ότι όποιος αγαπά, τιμωρεί...

Τα πρόσωπα που ήσαν πριν χαρού- μενι, κατεβαίνουν, μακραίνουν. Ξανα- παίρνουν όμως το φυσικό των χρώμα, όταν ο καθηγητής τους βεβαιώνη: «έχω την πεποίθησιν ότι δεν θα μου δώσετε ποτέ άφορμή να φανώ άυστηρός!» 'Α, μπά! ποτέ! ...

Πάει και αυτό. Μένουν όμως ακόμη είκοσι λεπτά, δια να περάση ή ώρα. Ο καθηγητής απευθύνει έρωτήσεις δεξιά και αριστερά. Με φοικη οι καλοί μα-θηταί άνακαλύπτουν ότι πολλά, πάρα πολλά έχουν ξεχάση.

Οι κακοί όμως δεν ξεύρουν από τέτοια φοικη. Μιά παντάρα δεν δίδουν αυτοί, άν δεν έμαθαν τίποτε τόσον καιρό...

Κτυπά πάλι το κουδούνι. 'Ε, για «πρώτη μέρα» φθάνει τόσο. Παίρνουν τη «σημείωσι» των βιβλίων των και σχολάζουν. Το άπόγευμα πρέπει να πά- γουν εις τό βιβλιοπωλείον.

Έχουν νάγοράσουν πάλι ένα σωρό βι- θλία. Φεμάτο τό βιβλιοπωλείον από «συμ- μαθητάς». Και σαστισμένος ο βιβλιοπω- λης σάς δίνει μία λατινική γραμματική εκεί που του ζητείτε ένα γαλλικό άνα- γνωσμάτιο...

Ο «καινούργιος» γυρίζει τό βράδυ στο σπίτι και εξετάζει τα καινούργια βι- θλία του. Μυρίζουν κόλλα και μελάνη. 'Όταν τάνοιγη, ή ράχη τους τρίζει, στε- νάζει. Την ήμέρα εκείνη τα συμπαθεί, τάγαπά πολύ: δεν έχει ακόμη μάθημα να μελετήση! ...

Ανοίγει τη σάκκα του ή τό χαρτοφύ- λακά του και ανακαλύπτει δυό μεγάλους μαύρους λεκέδες επάνω στο κίτρινο δέρμα. Δυστυχία! είχε παραγείμιση τό καλαμά- ρι του κ' έχύθηκε. Τώρα; πώς να βγάλη τους λεκέδες, αφού ή μελάνη είνε «ήγ- γυμένη ανεξίτηλος»; ...

Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει να φά- γη τό βράδυ με μεγάλη όρεξη και να μιλήση στο τραπέζι με μεγαλύτερη ευ- χαρισίση. Λέγει κάς έντυπώσεις του, τας ελπίδας του, τους φόβους του...

Και εϋθός μετά τό γεύμα, στο κρε- βάτι. Άδριο πρέπει να ξυπνήση στις έπτά.

Πέφτει με κάποια μελαγχολία. Και βλέπει στον ύπνο του ότι είνε ακόμη «παύσεις» και ότι παίζει με τα ζωγρά

έξωβέλια του σε μίαν ώρα άπρογυαλιά. Ευτυχ ή πρώι και φύγει για τό Σχολείο, ήσυχια, χωρίς τη χθεσινή βία και συγκίνησι. Όκτώ έως δέκα, έλλημα- κά. Δέκα έως ένδεκα, μαθηματικά. Έν- δεκα έως δωδεκα, γεωγραφία. Το άπό- γευμα, δύο έως τρεις, ιστορία τρεις έως τέσσαρες, γαλλικά... Η άληθινή «πρώτη» ήμέρα του Σχολείου είνε αυτή, ή «δευ- τέρα»! ...

(Μήμηος) **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΗΜΕΡΑΙ ΚΡΙΣΕΩΣ

'Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ περασμένη Κυ- ριακή ενφ αι 'Αθή- ναι εζημερώνοντο με μίαν άπόροστον κυ- βερνητικήν κρίσιν, εις την Αίθουσαν του 'Ωδείου πρόκειτο να ναιγωνισθ ή κρίσις του 'Αδερωφείου δραματικού 'Αγώνος, Φαίνεται ότι ή μία κρίσις, ή άπρόσποτος, έφαγε την άλλην, την πρό πολλού περιμενομέ- νην. Και εις την αίθουσαν του 'Ωδείου οι άκροαταί του κ. Εί- σιγητού ήσαν αραϊάτατοι: οι ύποψήφιοι δια τό βραβείον συγ- γραφείς, οι φίλοι των εί... έ- χθροί των, και μερικοί άλλοι ένδιαφερό- μενοι.

Ειξεύρετε ίσως τους όρους αυτού του 'Αγώνος. Η διεύθυνσις του 'Ωδείου, χρησιμοποιούσα έν κληροδότημα του 'Α- βέρωφ, ώρισε 2,500 δρ. τον χρόνον, να δίδονται ως βραβείον εις τό καλλίτερον θεατρικόν έργον της καλοκαιρινής περιό- δου. Τρεις κοιτάι—φέτος ήσαν ο κ. Δρο- σίνης, ο κ. Κακλαμάνος και, παραιτη- θέντος του κ. Κουρτίδου, ο κ. Σακελλα- ρόπουλος, — έπιφορτίζοντα να παρακο- λουθούν τα έργα και να διαβάσουν τα χει- ρόγραφα. Διότι, δια να διαγωνισθ έν έρ- γον, πρέπει και να παρασταθ εις έν άθη- ναϊκόν θεάτρον τό καλοκαίρι, αλλά και να υποβληθ έν χειρογράφ εις την Έ- πιτροπήν.

Όλα σχεδόν να νέα έργα του έπαί- χθησαν φέτος, υπεβλήθησαν και εις τον 'Αδερωφείον. Έκτός του ίδιου μου «Παιρσιμου» και δύο—τριών άλλων. Η 'Επιτροπή είχε να έκλέξη μεταξύ δεκα- πέντε ή είκοσι. Και από αυτά έδιάλεξε τέσσαρα, εις τα όποια έμοίρασε τό βρα- βείον εξ ίσου. Αυτά τα τέσσαρα είνε: ο «Βασιλέας 'Ανήλιαγος» του κ. Πολέμη, οί «Σκλάβοι» του κ. Νικολοπούλου, ή «Φιλάρεσκος» του κ. Ίωσήφ και οι «Α-

μαρτία Γενέων» του κ. Σταθοπούλου. Έδόθησαν από 500 δραχμαί εις κάθε συγγραφέα. Ο κ. Πολέμησ όμως έλα- θε ακόμη και τας περιουσιακάς 500 δια να τυπώση τον «Βασιλέην 'Ανήλιαγον», διότι, κατά την 'Επιτροπήν, αυτό τό έρ- γον αξίζει περισσότερο από τα άλλα βραβευσθέντα να εκδοθ ή και να διαδοθ εις βιβλίον.

Τώρα θα μ' έρωτήσετε: Οι συγγρα- φείς έμειναν ευχαριστημένοι από αυτήν την κρίση; Κ' έγώ θα σάς έρωτήσω: Πά- τε διαγωνιζόμενοι έμειναν ευχαριστημέ- νοι από κρίσιν διαγωνισμοϋ; Κάθεισ από τους βραβευσμένους μή δέν είχε την άξιω- σιν να βραβευθ ή μόνος αυτός; Και κα- θείς από τους άραβεύτους μή δέν έκρινε τον έαυτόν του πρώτον και καλ- λίτερον;

Ο κ. Κακλαμάνος, ο εισιγητής της 'Επιτροπής, ανέγνωσε την κρίσιν την Κυ- ριακήν. Και εϋθός την Δευτέραν ανεχώ- ρησε δια τό Παρίσι, όπου πηγαίνει ως γραμματέυς της 'Ελληνικής Πρεσβείας. Θα έλεγε κανείς, ότι έφύλαξε την τελευ- ταιαν ώραν, δια να εϊμπερέση να φύγη και να μή ακούση δια τά του ψάλλουν οι δυσχερατημένοι...

Είνε πολύ περιεργον αυτό: άλλ' εις την 'Ελλάδα ποτέ δεν πισταθή οι άν-θρωποι εις την δικαιοσύνην και την έί- λικρίνειαν μετς κρίσεως. Νομίζον πάν- τοτε, ότι τα βραβεία άπονέμονται εις τους χειροτέρους, ή από άκρίαιον ή από συμ- φέρον των κριτών. Άφού περικαλούν πα- ράπονα, κωμμίαν φαρών, και αΰπει οι Δια- γωνισμοί της Διαπλάσεως—μιάς άλη- θινής μητέρας των παιδιών της—φανα- σθήτε πλέον τι γίνεταί με τους άλλους! Και άλλο ακόμη περιεργότερον: Έκείνοι άκριβώς παραπονούνται περισσότερο ότι ήδικήθησαν, όσοι έχουν τα ολιγώτερα δικαιώματα επί του βραβείου.

Τό παρετήρησα μίαν φοράν εις ένα Μεταφραστικόν Διαγωνισμόν της Δια- πλάσεως. Ένας φίλος μας, που ήλθεν από τους τελευταίους, έχάλασε τον κό- σμον να φωνάξη ότι ή βραβευθείσα με- τάφρασις δέν αξίζει τίποτε, και ότι ή έ- δική του έπρεπε να βραβευθ ή. Από πε- ριέργειαν τότε την έζήτησε να την δια- βάσω. Και τι είδα! Σχεδόν ούτε μία φράσις σωστή. Ο μεταφραστής είχε πα- ρεξηγήγη όλωσδιόλου τό κείμενον και έ- γραφεν άλλα άντ' άλλων. Ητο ο χει- ρότερος—και όμως είχε την άξιωσιν να έλθη πρώτος!

Εξέρτε δε ποίoi είνε οι διάλογο ή ολι- γώτερον παραπονόμενοι; Πάντοτε σχε- δόν οι καλλίτεροι. Έκείνοι που πραγμα- τικώς ημυρισθήθησαν τό βραβείον. Άνα- γνωρίζουν, ότι τό βραβευσθέν έργον ήτο καλλίτερον από τό ίδιόν των και λέ- γουν: «Δέν περάζει!» θα βραβευθ ή άλλην φοράν!»

Όσάκις λαμβάνετε μέρος εις Δια- γωνισμν οίνεδηποτε, —μικρόν ή μεγα- λον, της Διαπλάσεως ή του Σχολείου, του Πανεπιστημίου ή του 'Ωδείου, — αυτούς θέλω να μιμησθε: τους καλλιτέ- ρους. Να καταπνήγετε τον άγριον έγωϊ- σμόν, να υποκύπτετε εις την κρίσιν των ανωτέρων σας και να λέγετε: «Δέν περάζει!» άλλην φοράν θα βραβευθ ή. Και μήν ακούετε τώρα τους άθην άδι- κημένους συγγραφείς του 'Αδερωφείου, που θα φωνάζουν. Ο έγωϊσμός των είνε πολύ μεγαλύτερος από την άξίαν των.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANDEL)
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Είς τό υπόγειον της οίκου του Ροβινσώνος, ο Λουδοβίκος Κορμάς, ή Λευκοθέα και ο μικρός των Ναπολέον, περιμένον μεταφρα- σμένοι τον Βασιλέα της Ρώμης. Ο Τιάρκος αναρθόντι να τον φέρη εκεί, να παραστήθ ή και την κυρίαν Μαρσάν, εκ των κυριών της άπολυτοτίας. 'Όταν ή κυρία Μαρσάν μανθάνη ότι πρόκειται περί συνωμοσίας, προσχωρεί εις αυτήν και δέχεται ναυτιλλέξ ή φορέματα με την Λευκοθέαν. 'Επίσης και ο μικρός Βασι- λέυς της Ρώμης, όταν άκούη έν θα τον ύ- πάγον εις τον πατέρα του, συγκρατείται προθύμως να μήμ ή, τι θέλουν οι συνωμοταί.

Οι συνωμοταί εκυταγήθησαν συγκεν- τρημένοι εις τό ήμιφωσ υπόγειον: τα πράγματα ελάμβανον ανελπίζτως έννοι- κήν τροπήν: άλλ' έθανε δια τον συν- ταγματάρχην Κορμάν μία: κακή στιγμή, — ή στιγμή που έπρεπε να αποχωρισθ ή τον σύζυγον του και τό τέκνον του.

Δια νάπονησιν αυτήν την θυσίαν, έ- χρειάζον βέβαια να έχη όλον τον ήρωϊ- σμόν, όλην την άφοσίωσιν των φανατι- κών της έποχής εκείνης, οι όποιοι χά- ρον του Αυτοκράτορος έθυσίαζαν ζωήν, οικογένειαν, περιουσίαν, τα πάντα.

Άλλά γνωρίζομεν ότι ο Λουδοβίκος Κορμάς ήτο από τους φανατικωτέδους. Κατενίκησε την λύπην του, ενηγκλι- σθη την Λευκοθέαν και τον μικρόν Να- πολέοντα, τους έσφιξε δυνατά επί του στήθους του και τοίς έπει:

— Καλή άντάρρωσι σε λίγο... Είνε τό καθήκον! ...

Η Λευκοθέα όμως δεν ήμπερεσε να προσφέρη λέξιν. Ημιλιπθόντος, έστηρί- χθη δια να μή πέση εις τον τοίχον του υπόγειου.

Ο Τιάρκος έδωσε πέρας εις την σκληράν αυτήν σκηνήν.

— Έλάτε, τοίς έπεν, έδράδουκος... Για τένομα του Θεού, έλάτε! ... Δέν πρέπει να χάσωμε στιγμήν. Ίσως εκεί- επάνω μές ζητούν κηδία!

Οι φόβοι του νεαρού βοημοϋ ήσαν ευ-

λογώτατοι. Τι έκαμνάν απέξω τήσιν ώ- ραν; Η παιδαγωγός, ο σταυλάρχης, οι φρουροί, δέν άνησούχσαν δια την έξα- φάνισιν του Βασιλέως της Ρώμης και δέν άνεστάτωσαν ήδη όλον τό παλάτι;

Όχι, εϋτυχώς. Μόλις έξήλθεν από τό υπόγειον, ο Τιάρκος είδεν ότι μόνον ή κυρία Μοντεσκιού είχε σηκωθ ή από την πολυθρόνα της και έθιμάτιζε, πιέ- ζουσα τους κροτάφους με τα δάκτυλα, ως άνθρωπος που ποσει. Ηξέωρεν ότι πλησίον του μαθητοϋ της εύρισκετο ή κυρία Μαρσάν, και δέν άνησούχουσε διό- λου. Άλλ' ήτο άργά! έπρεπε να έπι-

«Ο μικρός Βασιλέυς έπευσε με τον Τιάρκον εις την καλύβην...» (Σελ. 366, στ. β'.)

σπρέθουν. Και άκριβώς ήτοιμάζετο να τους φυλάξη όταν είδε τον Τιάρκον έξερ- χόμενον από την τρύπαν του.

Ο ψευδοβασιλεύς της Ρώμης.

— Λοιπόν, Τιάρκο, τον ήρώτησε, θα τελειώση και αυτό τό παιγνίδι; — Άμέσως, κυρία, άπεκρίθη με ψυ- χραιμίαν ο νεαρός βοημοϋ: μετα πέντε λεπτά ο Ροβινσών θα έχη γλυτώση από τους άνθρωποφάγους δια της σήραγγος...

— Πρέπει να γυρίσωμε στο παλάτι, διέκοψεν ή παιδαγω- γός.

Ο συνωμοτής εκότταξε γύ- ρω του. Μστ ή έν τέταρτον της ώρας τό σκότος της νυ- κτός θα διευκόλυνε την φυγήν του Λουδοβίκου Κορμά με τον Βασιλέα της Ρώμης. Και έ- πρεπε να κερδίση αυτό τό τέ- ταρτον.

— Κυρία, έπει με θάρρος, έλάτε να ιδήτε και σεις, δια να πεισθήτε ότι σε λίγο τό έργον του Ροβινσώνος Κρούσου

και του Παρασκευά θα είνε τελειωμένον. Άλλ' ή κυρία Μοντεσκιού, με τον πονοκέφαλον της, δέν είχε κωμμίαν όρε- ξιν να έπιθεωρήση τα «έργα».

— Καλά, καλά, έπεν άπλώς: ξεύρω ότι είσαι θαυμάσιος διοργανωτής παιγνι- διών, και σου παραχωρώ δέκα λεπτά άπόμην δια να τελειώσετε τό σημερινόν, αλλά ούτε μισό παραπάνω!

Ο Τιάρκος έξηφανίσθη κάλιν εις την τρύπαν και έσπευσε ναυταμώση τους φί- λους του εις τό βάθος του υπόγειου.

— Λοιπόν; τον ήρώτησεν ο Κορμάς. — Λαιμπρά! άπήνησεν ο νεαρός βοη- μός: περιμένετε ακόμη λίγο...

Επερίμεναν σιωπόν- τες έναγωνίως. Ο μικρός Ναπολέων Κορμάς είχε φορέση την στολήν και την προβειάν του Βασιλέως της Ρώμης, ο δε Βασιλέυς της Ρώ- μης είχε φορέση την βλούζαν του μικρού Κορ- μά. Τα παιδιά έμοία- ζαν τόσον πολύ, ώστε εκ πρώτης όψεως θα ή- τε άδύνατον να έννοηση κανείς την άντικατάστα- σιν.

Δυστυχώς δέν συνέ- βαينه τό ίδιον με την Λευκοθέαν και την κυ- ρίαν Μαρσάν. Όσον και άν είχαν αλλάξη φορέ- ματα, ή σύζυγος του συν- ταγματάρχου ήτο πάν- τοτε λεπτοτέρα και ύ-

ψηλότερα από την βοηθόν της παιδαγω- γού. Όπωςδηποτε ένα μεγάλο έπανο- φέρι εκρυπτε τό άνάστημά της και αι δαντέλλαι του καπελλίου της έσκέπα- ζαν κάπως τό πρόσωπόν της.

Έπέρασαν τα δέκα λεπτά. Ητο ώρα να φύγουν... Μετά τους τελευταίους άποχαριστισμοϋς, ή σύζυγος του συντα- γματάρχου και ο μικρός Ναπολέων Κορ- μάς παρουσιάσθησαν εις την θύραν της καλύβης μετά του Τιάρκου. «Όλη ή ακο-

«Έξελήθησαν όλοι δια τό παλάτι...» (Σελ. 376, στ. α'.)

λουθία ήτο 'επὶ πόδι πρὸς ἀναχώρησιν. Καὶ ἐξεκίνησαν ὅλοι διὰ τὸ παλάτι. Ἐμπρὸς ἡ Λευκοθέα μὲ τὸν υἱὸν της, ὀπίσω ἡ κυρία Μοντεσκιού, μὲ μισοκλειστα μάτια ἀπὸ τὸν πιννοκέφαλον, καὶ κατόπι ἡ λοιπὴ ἀκολουθία μὲ τὸν Τιάρκον.

Τὴν ἴδιον ὥραν, ἕνας ἄνθρωπος μὲ βλοῦζαν ἀνακτορικὸν κηπουρὸν, ἔσπρωγγε σιγοτραγουδῶν πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν τῶν πασαλαδῶν μίαν χειρῶμαζαν γεμάτην χόρτον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἐξηκλωμένον ἕνα παιδί. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο σκεπασμένον μ' ἕνα μεγάλο φάθινο καπέλλο.

Τὸ παιδί αὐτὸ ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ἦτο ὁ Ἄετιδεὺς, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ ἐκείνου ἀγγήματος ἤρχιζε τὸ ταξίδιον ποῦ θὰ τὸν ἐπανέφερον εἰς τὴν Γαλλίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

ΑΠΟ ΡΥΤΗΡΟΣ

Εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα, μίαν ἄμαξα διέσχίζεν ὀλοταχῶς τὰς δασώδεις κλιτύας τοῦ Βίνερμπεργ.

Ἦτο μικρὰ «καρριόλα» ἐφοδιασμένη μὲ μεγάλην κουκούλαν, ἀλλὰ ἐσύρετο ἀπὸ δύο ρωμαλέους ταχυπόδας ἵππους. Πέριξ αὐτῆς, ἀλλ' εἰς κάποιαν ἀπόστασιν διὰ νὰ μὴ κινῶν τὴν πρόσχη, ἐκάλπαζον τρεῖς-τέσσαρες ἱππεῖς, τῶν ὁποίων αἱ πολιτικά ἐνδυμασίαι ἀσελῶς ἀπέκρυπτον τὸ στρατιωτικὸν ἕθος.

Ἐνθ' ἡ ἄμαξα, ἐλαύνουσα ἀπὸ ρυτήρος, φέρεται πρὸς τὴν Γαλλίαν τὸν Βασιλεῖα τῆς Ρώμης καὶ τὸν Λουδοβίκον Κορμαῖν, ἄς διηγηθῶμεν συντόμως πῶς ἐτελείωσε τὸ τολμηρὸν ἐγχείρημα τῆς ἀρπαγῆς.

Ἀφίσταμεν τὸν μικρὸν Βασιλεῖα ἐπὶ τῆς χειρῶμαζης, τὴν ὁποίαν ἔσπρωγγεν ὁ Κορμαῖς μετρημισμένος εἰς κηπουρὸν. Τώρα ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ κέρκον εἰς τὸν δρόμον, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ δυσκολώτερον μέρος τοῦ ἐγχειρήματος. Οἱ φρουροί, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαττον τὰς θύρας τοῦ πριγκιπισματός, εἶχ' ἰν διαταγὴν αὐστηράν νὰ μὴν ἐπιτρέπουν οὔτε τὴν ἐξόδον οὔτε τὴν ἐξόδον εἰς κανένα ἂν δὲν εἶχε διαβατήριον, δηλαδὴ γραπτὴν ἀδειαν, ἢ ἂν δὲν ἐγνώριζε τὸ σύνθημα. Αὐστηχῶς ὁ Κορμαῖς δὲν ἐρόντισε νὰ μᾶθῃ τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας; οὔτε ὁ Τιάρκος εἶχε συλλογιθῆ τὴν ἀνυπερόβλητον αὐτὴν δυσκολίαν. Τί νὰ κάμῃ; Τόσοι κόποι, τόσοι ἀγῶνες, τόσαι θυσίαι θὰ ἐξέμηνοντο πρὸς τῆς λόγγης ἐνός φρουροῦ;

Αὐτὸ ἐσυλλογίζετο μὲ μεγάλην στενοχωρίαν ὁ Κορμαῖς, σπρώγγων τὸ ἄμαξον πρὸς τὴν ἐξόδον, σχεδὸν εἰς τὴν τύχη, ὅταν εἶδεν ἔμπρὸς τοῦ τὸν φρουρὸν μίαν θύρας. Ἐσταμάτησε.

— Γιατί σταθῆκατε; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς Βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, ἐπιθύρουν ὁ Κορμαῖς, συλλογίζομαι πῶς θὰ τὰ καταφέρω μὲ αὐτὸν τὸν στρατιώτην ποῦ φυλάγει τὴν καγγελόπορτα.

— Τὸν φοβάσθε λοιπὸν; ἀνέκραξεν ἀσελῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, τότε δὲν εἶσθε ἀξιωματικὸς τοῦ πατέρα μου!

«Ἡ ἄμαξα, ἐλαύνουσα ἀπὸ ρυτήρος...» (Σελ. 376, στ. α΄.)

Ἀπὸ τῆς σιγῆς αὐτῆς ὁ Λουδοβίκος Κορμαῖς δὲν ἀδίστασε πλέον.

— Ὁ δόλος ἐτελείωσε, ἐπιθύρουν! τώρα χρειάζεται παλληκαριά!

Ἐβγάλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μεγάλο κυνηγετικὸν μαχαίρι, τὸ ἀνοίξε, καὶ κρατῶν αὐτὸ, ἐξηκολούθησε νὰ σπρώγγῃ τὴν χειρῶμαζαν.

Ἐμπρὸς, εἶπεν ἀτενίζων τὸν στρατιώτην, οἱ δύο μας τώρα ἢ θὰ μὲ σκοτώσῃς ἢ θὰ μὲ σκοτώσω; ἀλλὰ προπάντων μὴ κάμῃς φασαρία!

Μόλις ἀπέχε πέντε-ἕξ βήματα ἀπὸ τὸν φρουρὸν, ὅταν αὐτὸς, πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του, ἐσταθῇ εἰς προσοχὴν καὶ

ἐπρόφερε τὴν τυπικὴν ἐρώτησιν: — Βερά; (δηλαδὴ, τίς εἶ;)!

Ὁ συνταγματάρχης δὲν τῷ ἔδωσε καιρὸν νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ. Ἄρισεν ἀποτόμως τὴν χειρῶμαζαν, ὤρμησε μὲ δύο πήδηματα κατὰ τοῦ στρατιώτου, καὶ βυθίσας τὸ κυνηγετικὸν μαχαίρι εἰς τὸ στήθος του, ἐφιθύρουν:

— Πάψε λοιπὸν, ἀδιάρκτε! Δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μάθῃς ποῖος εἶμαι.

Ὁ αὐστριακὸς ἔπεσε νεκρὸς: ὁ δρόμος ἦτο πλέον ἐλεύθερος.

Ὁ Κορμαῖς ἐπήρεν εὐθὺς τὸν Βασιλεῖα τῆς Ρώμης εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ ἤρρισε νὰ τρέξῃ...

Εἶχε τρέξῃ πολὺ, ὅταν εἶδε μερικὸς ἀνθρώπους νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ νὰ ἐρχονται πρὸς αὐτόν.

Ἦσαν ἐγθροὶ ἢ φίλοι;

Ἄλλ' ἰδοὺ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Τιάρκος. Εἶνε φίλοι! ... ἐσώθη! ... Γρήγορα εἰς τὸ ἀμάξι!

Ἡ ἄμαξα τῆς ἀπαγωγῆς ἐπεριμένεν ἐτοιμῇ ὀλίγον μακρότερα, κρυμμένη ἐντὸς μικροῦ δάσους.

— Γρήγορα! γρήγορα! ... ἐφώναζεν ὁ Τιάρκος. Νὰ φύγωμε! Αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ ἀντικατάστασις θὰ ἔχη ἀνακαλυφθῇ... Μετὰ πέντε λεπτά θὰ τρέχουν ἴσως κατόπι μας! ...

Ὁ Κορμαῖς, ὁ Τιάρκος καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ὤρμησαν πρὸς τὴν ἄμαξαν, ἢ ὁποία συρμένῃ ὡς πτερόν ὑπὸ τῶν ρωμαίων ἵππων καὶ ὀδηγούμενη ὑπὸ Τυρολέου βρενοῦ, γνωρίζοντος καὶ τὸν τόπον, ἀπεμακρύνθη δρομαία πρὸς τὸ χωριὸν Χίτσιγκ.

Με συντόμως φράσεις, καταπνιγομένης σχεδὸν ὑπὸ τοῦ κρότου τῆς τρεχούσης ἀμάξης, ὁ Τιάρκος διηγείτο:

— Ἐγνώρισθαι ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν μόλις ἐθάσαμε εἰς τὸ παλάτι. Βγήκα ἀπὸ τὴν μικρὴ πόρτα τῶν σταύλων καὶ ἔτρεξα νὰ σὰς εὔρω.

Τώρα ὅμως ἡ κυρία Μοντεσκιού θὰ ἔχη ἐννοήσῃ ὅτι τὸ παιδί ποῦ γύρισε εἰς τὸ παλάτι δὲν εἶνε ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης καὶ ὅτι ἡ κυρία Μαρσᾶν ἐχάθη.

— Τὴν καίμενη τὴν κυρίαν Μαρσᾶν! εἶπεν ὁ Κορμαῖς τὴν ἄφισα δεμένη καὶ φημιμένη εἰς τὸ ὑπόγειο. Ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ μπόρῃ νὰ τὴν κατηγορήσῃ ὡς συνένοχον τῆς ἀρπαγῆς. Αὐστηχῶς δὲν θὰ γίνῃ τὸ ἴδιον μὲ τὴν Λευκοθέαν καὶ τὸ παιδί μου. Τί θαπογίνου, Θεέ μου, αὐτοί; ...

Με τὴν σκέψιν αὐτὴν ὁ συνταγματάρχης παρῶντε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ βιάζῃ περισσότερον τοὺς ἵππους, διότι δὲν

ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰποθέσῃ τὸν Βασιλεῖα τῆς Ρώμης εἰς τὰς χεῖρας τῶν συντρόφων του, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸς εἰς τὸ Σεμπρόν, πλησίον τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του.

— Κοιτούμε; ἐρωτοῦσε κάθε τὸσον ὁ μικρὸς Βασιλεὺς, κἀθήμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Κορμαῖ καὶ τοῦ Τιάρκου.

— Ναι, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίνετο ὁ συνταγματάρχης, θὰ φθάσωμε γρήγορα!

ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰποθέσῃ τὸν Βασιλεῖα τῆς Ρώμης εἰς τὰς χεῖρας τῶν συντρόφων του, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸς εἰς τὸ Σεμπρόν, πλησίον τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του.

— Κοιτούμε; ἐρωτοῦσε κάθε τὸσον ὁ μικρὸς Βασιλεὺς, κἀθήμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Κορμαῖ καὶ τοῦ Τιάρκου.

— Ναι, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίνετο ὁ συνταγματάρχης, θὰ φθάσωμε γρήγορα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Ο ΚΑΜΑΝΙΟΣ

Ἡ φυγὴ ἐξηκολούθει ἀπὸ δύο ἡδὴ ὥρων, ἀλλ' οἱ συνωμοταὶ δὲν ἔβλεπαν ἀκόμη νὰ τοὺς καταδιώκῃ κανεὶς, καὶ ἐξεπλήσσοντο.

Χωρὶς νὰ σταματήσουν πουθενά, ἐπέρασαν δύο-τρία χωρία κοιμώμενα, καὶ ἔτρεχαν τώρα ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Λίντς. Εἰς τὸν ἵππων, ἐξηγτημένους, κατέπεσαν.

Ὡς διὰ μαγείας, οἱ ἀκολουθοῦντες ἵππεις ἀντικατέστησαν αὐτὸν δι' ἄλλου. Οὕτως ἐπαξίδευσαν ὀλίγον σχεδὸν τὴν νύκτα. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, τελείως ἡσυχος πλέον, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ μὲ ὁ-

λον τὸν κρότον τῆς ἀμάξης, καὶ τὸ ξανθὸν του κεφαλάκι ἐστηρίκετο μετ' ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Τιάρκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ κινήθῃ διὰ νὰ μὴ τὸν ἐξυπνίσῃ.

Τὸ πρῶν, ἀπότομον σταμάτισμα τῆς ἀμάξης ἔκαμε τοὺς ταξιδιώτας νὰναπηδήσουν.

— Τί εἶνε, Φρόντζ; ἠρώτησεν ὁ Κορμαῖς τὸν ἀμαξηλάτην. Τίποτε Αὐστριακοί;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ἀμαξηλάτης, ἀλλὰ ὁ δρόμος εἶνε φραγμένος.

— Φραγμένος; ἀνέκραξεν ὁ Κορμαῖς ἀνήσυχος, καὶ ἀπὸ τί;

— Δὲν ξεῦρω... Ἰδέσθε!

Με τὸ ἄκρον τοῦ μαστιγίου του, ὁ Φραντς ἔδειχνεν ἕνα μαῦρον ὄγκον, μάλιστα βρατὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς προωγῆς ὀμίγλης, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς εὑρίσκετο καταμυσθῆς τοῦ δρόμου.

— Προσοχή! ἀνέκραξεν ὁ Κορμαῖς, πηδῶν ἀπὸ τὴν ἄμαξαν μὲ τὰ πιστόλια εἰς τὸ χέρι. Οἱ Αὐστριακοὶ μᾶς ἔκαμαν ἐδόφραγμα!

— Τότε πιαστήκαμε! εἶπεν ὁ Τιάρκος. — Ὅχι ἀκόμη! ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως

ὁ συνταγματάρχης, ἐτοιμὸς νὰ διαπεράσῃ σύνταγμα ὀλόκληρον. Ἐ, σεις! φίλοι μου! ἐλάτ' ἐδῶ!

(Ἐπιτετα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Τὸ νεράκι δρᾶμι-δρᾶμι πέφτει ἀπ' ὅλα τὰ βουνά, γίνεται ἕπειτα ποτάμι, εἰς τὴν γῆ σὺνδρα καὶ περνᾷ γιὰ νὰ χύσῃ τὰ νερά του εἰς τὴ θάλασσα ἐκεῖ κάτω.

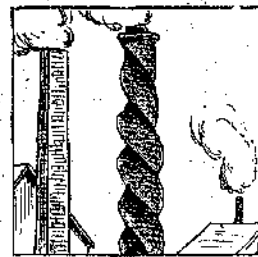
Τὰ μικρὰ-μικρὰ ρυάκια εἶν' τοῦ ποταμοῦ παιδάκια κ' ἂν καμμιὰ φορὰ γεμίζον τὰ νερά των τοῦ δαυεῖζον.

Τὸ ποτάμι ἂν ξεχειλίσῃ παρασέρει ὅ,τι βρεθῇ καὶ πηγαίνει νὰ τ' ἀφίσῃ σ' ἕνα πέλαγος βαθὺ μὲ τὰ ὀλόγλυκα νερά του μέσα σάλμυρά δικά του.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

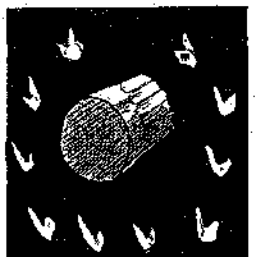
Περίεργος καπνοδόχος

Εἰς ἕν ἐργαστάσιον, εἰς τὸ Νιουκαστλ τῆς Ἀγγλίας, ὑπάρχει καπνοδόχος ἐξ ἡχουσα σχῆμα ἑλικος ἢ τέρμπος ὄν.

Ὁ ἀρχιτέκτων ὁ ὁποῖος τὴν ἐσχεδίασεν οὕτω, δὲν εἶχε κανένα πρακτικὸν λόγον, ἀπλῶς ἤθελε νὰ πρωτοτυπήσῃ.

Τὸ σπασμένο ποτήρι

Ἡ δεσποινὶς Δανιήλ, εἰς τὸ Λυόν, ἤκουσε μίαν ἡμέραν ἕνα παράδοξον κρότον εἰς τὴν τραπέζαν της, καὶ εὔρεν ἕνα ποτήρι, τὸ ὁποῖον εἶχε σπᾶσῃ μόνον του. Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι μόνον ἡ βᾶσις τοῦ ποτηρίου εἶχε θραυσθῆ εἰς ἕνδεκα τεμάχια ὁμοίωμοφα, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισαν περίξ ἕνα κύκλον, ὅπως δειχθεὶς αὐτὴ ἡ φωτογραφία, ληφθεῖσα εὐθὺς μετὰ τὸ συμβᾶν!

Ἀνεξήγητον

Ὁ κ. Γ. Μακρούς, εἰς τὴν Μανδάλαν τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, εἶχε βάλῃ κατὰ τὸ σύνθημα μίαν φιάλην μὲ νερόν εἰς τὸ κομποδῖόν του.

Τὸ πρῶν, μέσα εἰς τὴν φιάλην αὐτὴν εὔρεν ἕνα κοντικόν! Ἀνεξήγητον πῶς κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ ὁ κοντικός, διότι μόνον ἡ φιάλη εὑρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸ κομποδῖον, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰναρρηχθῆ, διότι ἡ βαλὸς ἦτο πολὺ λεία καὶ τὸ ἐπιπλὸν πολὺ ὕψηλόν.

Παιγνίον

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ι. Γκαρμπολά

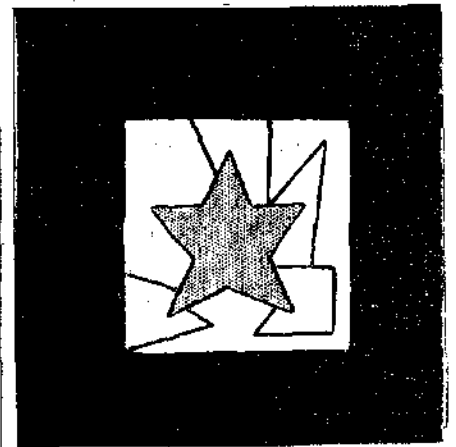
δ	πε	δι	νε	ά	σις
ώ	τέ	βλ	κόν	ή	πλα
Τὸ	ραι	ρον	ο	εἰ	Δι

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὅστε νὰποτελεσθῇ μία φράσις.

Ἀλλῶως: Κάθε συνδρομητὴς ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσιος, ἀπὸ τὰς Ἀ-

θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παίγνιου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Βυρπιδίου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λύτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῶς τὸ ὅποιον ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσιος δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον δι' ἐν ἑτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἢ συνδρομητὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 44ου φυλλαδίου

Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν τὰ ἑννέα τεμάχια καὶ ὁ ἀσθῆρ.

188 τὸν Ὁ-θιγόν του

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή τοῦ Κας Β

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΜΑΣ

Ἡραία γαλονόλευκη, ποῦ κυματίζεις περὶ ἡμᾶς εἰς τὸν ἴσθμὸν τοῦ πλοίου τοῦ Ἑλληνικοῦ, κυματίζεις αἰωνίως, ὦ Σημαία τῆς ἀγαπημένης μου πατρίδος! Σύμβολον ἱερὸν ποῦ φέρεις ἐπάνω σου τὸν ἅγιον Σταυρὸν καὶ τὰς κυανολευκοὺς ταινίας—εἰκόνα ἕτοι Ἑλληνικοῦ κύματος—καὶ στεφανώνεις ἅλα τὰ ἄγνα αἰσθήματα, ὅλας τὰς ἱερὰς συγκινήσεις, ὅλας τὰς ἐθνεγενεῖς παραδόσεις, ὅλα τὰ μεγάλα ἰδανικά μετὰ τὰ ὅποια κραταίουται ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνου, ἡ παρρούσα σου δονεὶ πᾶσαν Ἑλληνικὴν καρδίαν. Πληροῖς ὑπερηφάνειας τὴν ψυχὴν τοῦ ἑλευθέρου, κάρνεις νὰ γεμίζων ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς καὶ πόθου οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὑποδούλου, καὶ νὰ γελάσῃ τὸ πικραμένον στόμα τοῦ ξενητευμένου Ἑλλήνου. Ὡ! εἶσαι μυριάκις προσφιλοτέρα καὶ τιμιωτέρα εἰς τοὺς ξενητευμένους ὅπως ἐμέ! Εἶσαι δι' αὐτοὺς ἐν τμήμα τῆς Ἑλλάδος, ἐν μέρῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, εἶσαι ἄγγελος κομίζων εἰς αὐτοὺς τὸν ἀσπασμὸν τῆς πατρίδος. Ἡ θεὰ ποῦ τέρει τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἡ θεὰ τῶν κριῶν καὶ τῶν μενεξέδων τῶν ὀπίσθων ἔχεις τὸ ἔλεος, τὴν χάριν καὶ ἀκρότητα καὶ αὐτὴν τὴν δόξαν καὶ μεγαλίαν. Ἐπιτυχὴς ἡ στυγερὴ κατ' ἦν σὲ ἐρανισθήσαν οἱ ἀποπτόμενοι καὶ τῶν ἄλλων ἄσπαστοι καὶ ἀκέραιοι καὶ φρουροὶ τῆς ἐλευθερίας των! Ἀλλὰ τρισηνταετῆρα ἡ ἡμέρα ἐκείνη κατ' ἦν ἀσπίδος, ἐνδοξοῦ καὶ περιπόνητος θάνατος ὑπερήφανος, στέφουσα πραγματοποιηθέντα ὄνειρα τοσούτων γενεῶν καὶ διαλαλοῦσα εἰς τὰ πέλαγα τοῦ κόσμου τὴν ἀθανασία καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς!

Χαυβάδας

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ

Ἦκουσα πολλάκις ἀνθρώπους νὰ παραπονούνται, ὅτι δὲν ἐδοκίμασαν εὐτυχισμέναις μέραις καὶ νὰ παραπονούνται ἐπὶ πλῆθος κατὰ τοῦ Θεοῦ διότι κατεδίκασε τὸν ἀνθρώπον νὰ μὴ γεύεται ποτὲ τῆς τελείας εὐτυχίας. Κ' ἐδοκίμησα ὅτι δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν ὁ Θεὸς ποῦ τὰ πάντα εἶχει πλάσει μὲ τὴν σοφίαν, ὁ Θεὸς παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶχε ἢ δειγμάτια ἀγάπης καὶ πατρικῆς στοργῆς, ἢ δειγτὴ εἰς αὐτὴν τὴν περιστασὶν τὸν ἀσπλαγχνὸν ὡστε νὰ καταδικάζῃ τὸ τελειότερον τῶν κτισμάτων του εἰς ἐν εἶδος διαρκῶς βασάνου. Κ' ἐδοκίμησα ἀκόμη διὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὅπως καὶ εἰς κάθε ἄλλην, κάποια ἄλλη εἶναι ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς διὰ μέσῳ τῶν ἄλλων ἀγγέλων κατέταξε καὶ τὸν μυστηριώδη ἄγγελον τῆς λύπης.

Κ' ἐδοκίμησα καὶ ἐνόμισα πῶς εβρηκα αὐτὴν τὴν αἰτίαν. Ἐάν ἡ λύπὴ δὲν ἦτο παρὰ μία διαρκῆς χαρὰ, μία διαρκῆς εὐτυχία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνθρώπος νὰ

μὴν αἰσθάνεται καμμίαν ἀγωνίαν, καμμίαν λύπην, ἀναμφόβως ἡ διαρκῆς αὐτῆς εὐτυχία θὰ ἦτο πολὺ πληκτικὴ καὶ μονότονος. Κανένα ἑλληγερὸν δὲν εἶχεν ἢ ζωὴ χωρὶς τὴν λύπην, καθὼς στεναγμὸς καὶ κάθε ἀγωνία ἔχουν κάποιαν ποίησιν, κάποιον γόητρον. Ὅποιοι ἐγκατάλαβαν πραγματικῶς τὴν ζωὴν, διὰ ἀναγκασθῆναι νὰ θανατώσῃ μετὰ τὴν καρδίαν τοῦ ἅγιου Προνοίου καὶ ὄχι μόνον διὰ ὑπομείνῃ θαρραλέως κάθε δυστυχίαν, ἀλλὰ ἐν μέσῳ τῆς δυστυχίας του θὰ προσκαλέσῃ τὸν μυστηριώδη ἄγγελον τῆς λύπης...

Ἐπιτίς

ΑΓΓΕΛΟΥΔΙΟΥ ΦΙΛΙ

Ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀσπρην τὴν εἰκόνα ποῦ τρεμοσβύωντας τὸ καντήλι τὴ φωτίζει, κάποια μητέρα μὲ λαχτάρα γονατίζει εἰς τὴν Παναγίαν νὰ πῆ μὴ ἀπροσευχή.

Βαθεῖα νυχτιά μσανόυχτα σημάναν κ' ἀκόμη τὸ παιδί τῆς δὲν ἀπαλάσει τὰ μάτια μοναχὰ χαρογελάει σὲ κάποιον ποῦ ἀπὸ μόνον θορεῖ.

Στοῦ πορευτοῦ τὴ φλόγα ποῦ τὸ καλεῖ αὐτὴν τὴν δόξα καὶ μωραδίον. Ἐπιτυχὴς ἡ στυγερὴ κατ' ἦν σὲ ἐρανισθήσαν οἱ ἀποπτόμενοι καὶ τῶν ἄλλων ἄσπαστοι καὶ ἀκέραιοι καὶ φρουροὶ τῆς ἐλευθερίας των!

Ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀσπρην τὴν εἰκόνα ποῦ τρεμοσβύωντας τὸ καντήλι τὴ φωτίζει, ἔρημνώντας ἡ μητέρα γονατίζει εἰς τὴν Παναγίαν νὰ πῆ μὴ ἀπροσευχή.

Μὰ ἐκεῖ ὅπου μὲ δάκρυα, μὲ λαχτάρα σὲ λόγια πόνου κινήσε τὰ χεῖλη, ἐν' ἀγγελῶδι μὲ χαρὰ του γλυκοφίλει εἰς τὴν ἀγάλλῃ κρατάντας τὸ παιδί!

Τσιγγαρέλλα

ΓΥΡΩ ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ

Ἡ παραμύθη ἀνοίγει χαμογελῶντας τὴν τούλινην κουνουπιέραν, καὶ τέσσαρα νσαρὰ κεφαλάκια σκύβουν μὲ περιέργειαν ἐπάνω εἰς τὴν κουνίαν. Εἶναι τὰ ἑξαδέλφια ποῦ ἤλθαν νὰ γνωρισθῶν τὸν νέον ἑξαδέλφον, ποῦ ἐφῆσε πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ ποῦ τὸν ἐπερίμεναν μὲ τὴν ἀνυπομονήσαν. Μὰ τί, αὐτοὺς καλὴ εἶνε ὁ νέος τῶν ἑξαδελφῶν; Αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ κόκκινον προσωπάκι ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς καὶ τῆς ἀγάπης ὅλων; Κι' αὐτὰ ποῦ ἐπερίμεναν νὰ ἴδουν ἕνα βρέφος ἀραιότατο, ξανθοῦλι, γυλαστέον σὺν τῷ Χριστῷ στῆς εἰκόνας! Ἀπαγορευμένα ψιθυρίζουν ἕνα ἐνὰ μὲς ζήτημα καὶ πρώτη ἡ ὁμορφὴ Ἄελα ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἄσχημα πράγματα, γυρίζει τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὸ μωρὸ καὶ ἀρχίζει νὰ μιλᾷ μὲ τὴν Γιαννιώτισσα παραμύθη. Τὴν ἐρωτᾷ γιὰ τὸν τόπο τῆς, καὶ ἡ παραμύθη θυμᾶται τὸ σπιτάκι τῆς καὶ

ἀναστενάζει. Διηγείται τί ὁμορφα ποῦ εἶνε τὰ Γιάννια, καὶ ἡ μεγάλη ἡσυχία λίμνη μὲ τὸ νησάκι ποῦ φαίνεται ἀπὸ μακριὰ κατὰρτο ἀπὸ πλατάνια... Εἰς τὸ τέλος λέγει: «Ναί, κυρία μου, πενταμορφὴ εἶνε ἡ πατρίδα μου, μὰ τί τὰ θές, τούρκικη! Ἄχ! ἄς βλεπα τὰ Γιάννια ἐλασθερα κ' ἄς πέθαινα».

Τώρα τὰ παιδιὰ ἀκοῦνε μὲ προσοχὴν. Μόνον ὁ Γεώργιος, 18 χρόνων νέος, ποῦ ἄρχισε νὰ μιμῆται τὴν ἀπαισιοδοξίαν τῶν μεγάλων, χαμογέλασε εἰρωνικά καὶ εἶπε: — «Ἐ κυρία παραμύθη, ὅπως πᾶμε, ἔχεις νὰ φᾶς κολλὰ καρβέλια γιὰ νὰ ἴδῃς τὰ Γιάννια δικὰ μας.» — «Ἀμ βέβαια, παιδί μου, ἀπήντησεν ἐκείνη, ποῖος ξέρει ποτὲ ὁ Θεὸς θὰ θελήσῃ νὰ δώσῃ τὴν ἐλευθερία καὶ τ' ἑμᾶς τοὺς σκλαβωμένους. Μπορεῖ ἑμᾶς τότε νὰ μᾶς σκαπᾷ τὸ μαῦρο χῶμα, ἀλλὰ ποῦ ξέρεται, ἂν ὁ γυιόσκας μου ἐδῶ δὲν ἴδῃ μὲ τὰ μάτια του αὐτὴ τὴν εὐτυχία.» — «Καὶ ποῖος ξέρει, ἂν καὶ ὁ κ. ἑξαδέλφος μας δὲν παίξῃ σπουδαῖον μέρος εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν.» ἐπρόσθεσεν ὁ Γεώργιος μὲ τὴν συνθηματικὴν του εἰρωνείαν, ὅπου ὁμοῦς τώρα ἐκρύβετο μὴ συγκίνησις ποῦ δὲν ἦθελε νὰ δείξῃ. — «Ὁ Θεὸς τὸ ἔχει παιδί μου!» εἶπε σοβαρὰ ἡ παραμύθη. Καὶ σκύβοντας εἰς τὴν κουνία, ἀκούμνησε σὲ τὸ μικρὸ χεράκι τοῦ μωροῦ τὰ χεῖλη τῆς σχεδὸν μὲ σεβασμὸν. Καὶ καθὼς τὸ ἐλαφρὸν χεῖμα ἀνησύχησε τὸ μωρὸ καὶ ἐτοιμάζετο νὰ κλάψῃ, ἡ παραμύθη ἐκάθησε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ναναρίζῃ σιγανά:

Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου νὰ γίνῃ παλληκάρι,
τὴν Πόλιν, τὴν Ἁγίαν Σοφίαν δική του νὰ τὴν
πάρῃ.

Κυρία δὲν μὲ Μπέλι

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

(διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν Γαλλικὴν.)

Ὅτε ἡ Ἑλλάς ἐκρούθη βασιλεῖον καὶ Βασιλεὺς αὐτῆς ἐξελέγη ὁ Ὄθων, οἱ Παρισιοὶ ἔλεγον: «Pour tisser aux Grecs une heureuse destinée, il faut coton, soie, fil et laine». Ματαίως τις θὰ ἐπιχειρῆται νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ἀκατάληκτα αὐτὰ, ἐάν δὲν ἐγνωρίζῃ, ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἀπετέλει εὐφυῆς λογοπαίγνιον. Οἱ Παρισιοὶ ἀπλοῦστατα ἔλεγον: «Pour tisser aux Grecs une heureuse destinée, il faut qu' Othon soit Philhellène».

Ἀλέξανδρος Μανροκορδῆτος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀμερικανικὰ ψευδογίγαι
— Εἶδα σήμερον τὸν Κάπταιν Σμιθ.
— Καὶ μ' αὐτὸ τί;
— Καλὰ! δὲν μοῦ εἶπε; πῶς ἦτο μὲ πλοῦτον ποῦ ἐβυθίσθη τὴν παρασμένην ἑβδομάδα αὐτανδρῶν;
— Ναί! μὰ ξέχασα νὰ σοῦ πῶ πῶς τὸ πλοῖον αὐτὸ ἦτο ὑποβρύχιον!

Ἐπιτίς ἀπὸ τοῦ Χαυβάδας

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1911

Θὰ διανεμηθῶν καὶ πάλιν Δῶρα ἀξίας 1700 δραμῶν.

Ἡ Διάπλασις, τῆς ὁποίας τὸ 32ον ἔτος λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, σὰς προσκαλεῖ νὰνανεώσῃς τὴν συνδρομὴν σὰς διὰ τὸ 33ον ἔτος τῆς (1911), τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Ἡ Διάπλασις σὰς ὑποσχεται διὰ τὸ νέον τῆς τόμος θὰ εἶνε ἀκόμη ἀνώτερος καὶ τοῦ ἐφετεινοῦ. Αἱ εἰσαχθεῖσαι καινοτομίαι θὰ διανηρηθῶν, θὰ εἰσαχθῶν δὲ πολλὰ ἄλλα, ἐπίσης ὠραταὶ καὶ ἐνδιαφέρονται.

Ἡ Διάπλασις διατηρεῖ ἀναξήτηρον πάντοτε τὴν μικρὰν συνδρομὴν τῆς — 8 δρ. διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 10 φρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, — ἡ ὁποία παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τόσα προνόμια ἀπέανται τὰν κατὰ φύλλον ἀγοραστῶν. Ἐν γένει οἱ δροὶ μένουσι οἱ ἴδιοι.

Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰνανευσθῇ τὸν ζῆλον τῶν προθυμοτέρων συνδρομητῶν τῆς, θὰ διανεμῇ καὶ φέτος

ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ ΔΡΑΧΜΩΝ

εἰς πέντε Κληρώσεις. Ἐκ τούτων ἡ μία θὰ εἶνε Ἐξαίρετικὴ Κληρώσις καὶ θὰ γίνῃ ἐκτὸς τῆν πρώτῃν ἑβδομάδα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωτὶδα θὰ τελοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὄλων ὄσων ἀνεπέωσαν ἢ θάνατον τῶν συνδρομητῶν των, ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον, διὰ τὸ 1911, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔ. ἔ., θὰ κληρωθῇ δὲ εἰς μόνον, ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΔΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

τοῦ Δανεῖου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς

ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧ. 100

μὲ τόκον δραχμῶν 2,50 ἐτησίως καὶ μ' ἐπιβία

ΚΕΡΑΟΥΣ ΔΡΑΧ. 50,000

Εἰς ἑκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, θὰ διανεμῶνται εἰς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς διάφορα Δῶρα, ἀξίας 400 δραμῶν (διὰ κάθε Κληρώσιν) τῶν ὁποίων κατάλογος θὰ δημοσιεῖθῃ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

- Ἡ Α' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου,
- Ἡ Β' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου,
- Ἡ Γ' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, καὶ
- Ἡ Δ' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Οκτωβρίου.

Χωρὶς καμμίαν ἀναβολὴν.

Εἰς ἑκάστην δὲ τῶν Κληρώσεων τούτων θὰ συμμετέχουν οἱ ἔχοντες προκληρῶσιν συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τριμηνον, ἐντός τῆς ὁποίας θὰ συμπληρωθῶνται ἢ ἡμέρα κατ' ἦν θὰ γίνῃται ἡ Κληρώσις.

Μὲ ἄλλους λόγους: Ἐάν ἀνανεώσῃ κανεὶς ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν του δι' ὅλον τὸ ἔτος, θὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τὰς Πέντε Κληρώσεις.

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως ἐγγράφης ἑκάστον συνδρομητοῦ, εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου. Ἡ δὲ ἀπόδειξις αὕτη θὰ πληροφορῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας καὶ ποίας Κληρώσεις δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου κατ' ἂν ἐγγράφεται καὶ τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἀνανεώσαντες τὴν συνδρομὴν των ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί, εἰτε ἀπευθείας εἰτε διὰ ἑσκαθώματος, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δῶρων.

Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως δῶρων καὶ ἀμοιβῶν, ἡ ἐγκαίριος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶνε τὸ πρῶτον καθήκον κάθε καλοῦ συνδρομητοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ καθήκον προσκαλῶ σήμερον τοὺς φίλους μου νὰ ἐκπληρώσων ὅσα τὸ δυνατόν ἐνωρητέρον καὶ νὰ μοῦ δείξων ὡς εὐπρόσθετος τὴν ἀγάπην των καὶ τὸν ζῆλον των.

Ἀελτία Ἐγγράφης θὰ σὰς μοιράσω μὲ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Ἄλλὰ γνωρίζετε, διὰ τὸ Δελτίον δὲν εἶνε ἀπαραίτητον. Μία ἐπιστολὴ εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ ὁ δὲ ἀσφαλέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων εἶνε ἡ ταχυδρομικὴ Ἐπιστολή.

Ἐμπρὸς λοιπὸν! Σὰς περιμένω.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήραι, 38, ὁδὸς Ἐλευσίαν τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 1910

ΕἶΝΕ περίστασις νὰ σὰς ὑπενθυμῶ τὴν σοφὴν συμβουλὴν: Μὴν ἀναβάλλῃς δι' αὔριον ὅ, τι εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερον. Λοιπὸν, ὅσοι εἰμπορεῖτε νὰνανεώσῃτε σήμερον τὴν συνδρομὴν σας, μὴ περιμένετε νὰ τὸ κάμῃτε αὔριον. Διαβάσατε καὶ τὴν ἀπέαντι Προσκλησίαν.

Ἀπὸ ἐγεννήθη, Μικρομύθη, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1898, θὰ πῆ ὅτι εἶσαι δώδεκα ἔτων καὶ τεσσάρων μηνῶν. Εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ λέγῃς καὶ 12 καὶ 13, ἢ δηλαδὴ ὅτι συνεπλήρωσας τὸ δωδέκατον ἢ ὅτι ἔχεις τὸ δέκατον τρίτον.) Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου ὄμως δὲν ἔχει σημασίαν ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θὰ προτιμήσῃς ἢ 12 γράφῃς, ἢ 13, πάντα εἰς τὴν Μεσαιὴν θὰ καταθῆς.

Ἰδανιώτης, ὅλο τὸ σπιτάκι μου σοῦ στέλλει τὰς ἐγκαρδίας εὐχὰς του γιὰ τὴν γιορτὴ σου. Καὶ τοῦ χρόνου!

Ὁ κ. Φαίδων σ' ἐχαίρειται θερμῶς, Ἐμμανουὴλ Κασο, ποῦ εἶχει τὴν ἀδρότητα νὰ τοῦ γράψῃς ὅτι εἶδες εἰς τὸ Δελτίον τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν «Φωτεινὴν Σάντην» καὶ νὰ τὸν συγχαρῆς μὲ τόσον ὠρατα λόγια.

Δοκίμασονε Γερμανέ, σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίας διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου πατρός. Σοῦ συνιστῶ ὑπομονὴν ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ δυστυχήματος. Διαβάσατε τὰ συλλυπητήριά μου καὶ πρὸς τὴν ἀγαπητὴν μου Ἑλληνίδα Μουσάν.

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, Βασίλει τῶν Βαλκανίων. Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. Ἡ ἐπιστολή σου ὠρατοτάτη. Εἰμπορεῖς νὰπαντήσῃς καὶ τώρα πρὸς ὅσους σοῦ ἐπρότειναν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καὶ νὰ τοὺς γράψῃς ὅτι ἦσουν ἀσθενεῖς.

Αὐτὸ ἀκριβῶς, Στριγναῖς, ἐλημοσύνες νὰ σημεῖωσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν μετόφρασιν, καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὰποτελέσματα ἐβάλα «ἀνώνυμος ἐκ Στρίγνης». Πῆτα;

Εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη, Φασαγιὴ τοῦ Σαντεκίε, ἀπὸ εἰς τὴν ἀσχολίαν. Διάβασε καὶ τὸ σημερινόν, «Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Σχολείου», νὰ τὰς ξαναθυμηθῆς. Ὁρατοτάτη, ὡς πάντοτε, ἡ ἐπιστολή σου μόνον ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰπαντήσω εἰς ὅλα.

Ἡ Αἰώρα τῆς Ἑλλάδος ἐγύριεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν καὶ εὔρειν ἕνα σωρὸν φυλλάδια μου νὰ τὴν περιμεινοῦν εἰς τὸ γράφετόν της. Τὰ κατεβρόχθισε ὅλα σὺν πεινῶσιν, ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἶχε νὰ... μὲ σάγγῃ, καὶ τώρα μοῦ γράφει τὰς ἐντυπώσεις της. Τί ὠρατὸν τὸ γράμμα της! Εὐχέ!

Δὲν εἰζέσθῃς, Τεθλιμένην Καρδίαν, ποῖοι ἀνταλλάσσων γραμματόσημα. Εἰμπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃς Ἄγγελον περὶ ἀνταλλαγῆς, καὶ ὅσοι ἀνταλλάσσων θὰ σοῦ στείλουν.

Ἐραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Πόθητὴ Κωνσταντινοῦπολις, Περιηγητὸς Ἀθηναῖος, Ἰδανιώτης τῶν Ἑλλήνων, Ἀρσένιος Ἀσωνίδης καὶ Νέος Ὀρφάνος.

Ἢ εἰ Ἀλέξανδρος ἀγαπητὴ μου φίλη Ἐδύνια Κ. Μποῦν, μαθήτρια τοῦ Ἀδερφελου διακεκμημένη, ἔδωκεν εἰσηγήσεις ἐξέτασεις διὰ τὸ Διδασκαλεῖον τοῦ ἐδῶ Ἀρσακείου καὶ εἰσήχθη μὲ ἀρίστα. Εὐχέ της! Ἐτίμησε!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγναίνονται: Διάφορα τοῦ Περιηγητοῦ τῆς Λαδοναίας Ἡρας.— Διάφορα τῆς Λαδοναίας Πατρίδος (ἀλλὰ νὰ μὴ τὰ γράφῃ ὅλα μαζί! ἕνα-ἕνα σὲ χωριστὸ χαρτί.)— Ἡ Ἑλληνίδα τῆς Κομητοπούλας.— Παιδικὰ Πνεύματα διάφορον.

Απορρίπτονται: «Ανεξέδοτον του Μ. Φρειδερίκου» (παιγνιστων) — «Τα πρώτα δον-τάκια» (άτεχον) — «Η βροχή» (ακοτεινόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Έλληνικόν Ίδεώδες, α. (Ν. Ρ.) Γαλανόλευκον Λάβαρον, α. (Π. Δ.) Βασίλισσα του Άδου, α. (Δ. Σ.) Άστis της Ελλάδος, α. (Β. Θ.) Δοξασμένη Σημαία, α. (Σ. Ο.) Έλληνικόν Μεγαλειον, α. (Β. Τ.) Έθνική Έκδικσις, κ. (Μ. Ζ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: Η Άδρα του Άπειρου (0) με Άπέλιδα, Ήλιδα, Πωτήνη Κωνσταντινουπολιαν, Σαβήν Μουσιμέ, Ίδανικότητα — ο Περιπλανώμενος Αθηναίος, (0) με Θριαμβεσσοντα Μεγαλοϊδεάτην, Δεινοταυομένην Ελλάδα, Φαιδρον Άδάμαντα, Ροδοδάκτυλον Ήώ, Κάμεν, Φάουσι, Συλφίδα, Αφρόκρηνο — η Αφρόπλαστis Σειρήν (0) με Αρχιεπισκοπον Γερμανον, Άγγελον του Πόνου, Φάουσι, Τιτάνα, Ακροναυπιαν, Ονειρομένην Πατρίδα, Έλληνικην Αίγλην — ο Εις Σινοραίος (0) με Σαβήν Μουσιμέ, Πατριήν Ναυτοπολιαν, Δάκρον της Αναστασίας, Ροδοδάκτυλον Ήώ, Χρυσοβόστρυχην, Μικροβίαν Πατριών.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Κρητικοπολιαν (συμφωνώ πληρέστατα με την πολιτικήν σου γνώμην) Εγνωμονοβουαν Φίλην (ναί, τό φύλλον έτυκόθη μίαν ήμέραν άργότερον του συνήθους, επειδή έτυχεν εμπόδιον) Μπαρουτακαπριωμένην Γαλανόλευκην (τώρα αυτό διά διορθώσ' δια την Μ. Άγγελίαν όφείλεις άκόμη λ. 10' τά κάμω και άλλαν Διαγωνισμόν Δευκων Δέξισιν, όπου σ' έσ' άρση τ'όσον) Αφρόπλαστον Σειρήνα (τό ψευδώνυμον δέν ένεκροθη, διότι δέν έπιτρέπονται τά τοιούτου είδους' σου έστειλα τετράδια.) Π. Γ. Αρ. (εύχαριστώ δια τάς φωτογραφίας) Καρναβατικήν Άδραν (έχει καλώς) έπέρασε τό δοντι; είνε, βλέπει, τώρα ή έποχή, με τά πρώτα κρύα...) Σκληρήν Σκληριάν (έχει καλώς) Κλοπάρταν Σκέφ. (τό γραμματάκι σου στρώνει' προσδεύεις βλέπω' ήμπρός λοιπόν! τά βραβεία σ'ε περιμένουν) Μικρόν Άγοραούτην (έν πάρη ψευδώνυμον, εμπορεί) Μανεδονικήν Ήλιδα (έγεινε) Δόφρον του Ι άνου, Λαδοαναταν Ήρωαν, Λατρικήν Πατρίδα, κτλ. κτλ.

Είς σ'ας έπιστολάς έλαβα μετά την 12 Οκτωβριον, άπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκαί: έξ Άθηνων και Περγαίως μέχρι της 2 Νοεμβριον έν τών Ήσαρχιων μέχρι της 9 Νοεμβριον έν του Ήξωτεριου μέχρι της 27 Νοεμβριον.

481. Δεξιγριφος

Με τοπικόν έπίρρημα Θηριον έν έννοιας, Ζώον πολυ περιεργον Ευδός θά φανερώσης.

*Βοτάλη από της Δαρνοσταίου Σημαίας.

482. Λογοπαικτικός Δεξιγριφος

Όλον γίνετ' έν ή δρυς; Ζώον βλέπεις κι' άπορείς.

*Βοτάλη από του Σματαρδρον Έλλήνου

483. Στοιχειόγριφος

Άρκει μιάς νήσου Έλληνικής Νά κόψης τό κεφάλι, Και τών βασιδάρων βασιλείς Άμέσως νά προβάλη.

*Βοτάλη από της Ίδανικότητας

484. Αναγραμματισμός

Πολυτελους άμάξης Μετακινούνται γραμματα Και της Ραχήλ άμέσως Άκούονται τά γράμματα.

*Βοτάλη από του Γυμνασιου Ίωαννίνων

485. Γωνία μετά Πυραμίδος

*** = Πέρσης στρατηγός
*** = Νήσοι του Αιγαίου.
+ + = Μαθητικών έργωνον.
+ + = Σταγών παγωμένην.
+ + = Όρος Βαλκανικόν.

Την κάλειτον της πυραμίδος άποτελεί έπίρρημα της κοινής γλώσσης και έν της βάσεως κατά σειράν: Κράτος ευρωπαϊκόν, άρχαιος θεός, σύμφωνον.

*Βοτάλη από το Πεδιό

486. Στοιχημα

ΤΙ Η Η Α Ν Χ
Η Α Ε Γ Ι Υ
Σ Σ Ρ Η Ε Τ Τ
Ε Ε Ρ Π Α Σ Υ

Υπηρετεί ή άνάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.

*Βοτάλη από Πρωγ. Σ. Αιβάδα

487-491. Μαγικόν Γράμμα

Τη προσθήκη δύο συμφώνων, πάντοτε τών αυτών, πάντοτε συννημένων και πάντοτε εις τό ίδιον μέρος εκάστης τών κάτωθι λέξεων, νά σχηματισθούν άλλαι τόσαι:

Άγνημα, έχω, αλλίζω, Ιόγιος, Ίός.

*Βοτάλη από του Ρήμα Γερμανού

492. Ακροστιχίς

Τά δεύτερα γράμματα τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν κατά σειράν φθοροποιόν έντομον:

1. Όρος της Θεσσαλίας. 2. Αρχαία πόλις της Βοιωτίας. 3. Θεά. 4. Προφήτης. 5. Γεωργικόν έργαλειον.

*Βοτάλη από του Μάρκου Αδελφίου.

493. Φωνηεντόλιπον

πετν - μν - κον - δ

*Βοτάλη από της Χαφές των Έλλήνων

494. Γρίφος

ΚΑΙ
Λ
Λ Λ
Λ Λ Λ
Λ Λ Λ Λ
Λ Λ Λ Λ
Λ Λ Λ Λ
Λ Λ Λ Λ
Ροθον
Κέρον
1 Τον
Γαρφύλιον
Αλλετα

*Βοτάλη από το Χώτιον Ακροαίλι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 στοιχιδον λεπτά 10, δια έτ τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχία στοιχεία τό διαλλείον, και με κ ρ ρ α λ α ι α τό τριπλάσιον. Ελάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αϊ διελγότερα των 15 πληρόνται ως νά ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, ίσου και από μίαν λέξιν, με κενά ή παχία ή άπλά στοιχεία των 8 στοιχιδον, υπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλά. — Αϊ μη συνδρομηται από του άντιτίμου άγγελίου δέν δημοσιεύονται.]

Ιδιώτοπος Σανθοδία, πρότασις σ'ας δεκτ. Σόλλογος Άριλλα, συνδρομη 40τάλεπτος. Πρόεδρος Πλοταρχος Νέμος. — Elie Joachimopoulos C. p. 107 Con]ple. (Γ, -194)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

διοποήφιου Δημοσηφίσματος

Παιδικός Σελίδες, Π. Σ. Δέλτα: «Γτά την Πατρίδα, Καρδιά της Βασιλοπούλας». Πουλείται στο Βιβλιοπωλειον Α' Βοταζα Στο Λουδινον, τυπογραφειον Βελώνη 18, 19, 20. Appold Street, E. C. (Γ, -184-8)

Διαπλασιακή Ατοκρατορία. — Άναγνωρίζεται Ονειρομένη Πατρίδα πρόβενος Νεαπόλεως Κρήτης. Παγοδρόμος υποδικητής Αττικοβιωτίας, Κ. Σαμαρής διατ. 2005. (Γ, -196)

ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

διοποήφιου Δημοσηφίσματος

Τ'ΑΡΜΑ της ΝΙΚΗΣ έρχεται, καμαρών τον κινείται — Μ'άθη λευκά νά ράνετε αυτό, έτοιμασθήτε. Περιπλανώμενος Αθηναίος (Γ, -198)

Δήλωσις. — Η προσεμία διαγωνισμου δελταριον παρατείνεται μέχρι τέλους Νοεμβριου. — Δημ. Παπαδημητριου = Λατρική Πατρίδα διοποήφια δια Πρωτεια.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ

Από 1ης Δεκεμβριου 1910.

Δεγόμεθα ύπακούως τους έχοντας ψευδώνυμον άνθος ή σχετικόν τι προς άνθος. Πληροφορία: Μισρομέραν, Ρ. Ρ. Αθήνας.

Ελληνόπουλα! Άν μέσα σας πάλλη Έλληνη καρδιά, ψηφίστε τό λατρικό μας ΕΥΖΩΝΑΚΙ. — Ρεζεντιά. (Γ, 201)

Μικρομύγα και Εξζωνάκι, νά δοίμε ποιος θά βγή κοροιδώμενος: ένώ που δέν θά λάδω μέρος ή έσείς; ... Έτοιμαζόμε τά μαξιλάρια Π... — Ιδιώτοπος Σανθοδία. (Γ, 202)

Αγωνίαν Έθνομάρτυρος, Μπαρουτακαπριωμένην Γαλανόλευκην και Άνθος του Βοσπόρου, ψηφισατέ τα δλοι. — Φίλος τις.

Εξελέγησαν καμψηφεί ως άντιπροσωποιοι του Συνδέσμου των Συνδρομητριών της Διαπλάσεως:

ΕΝ ΗΑΒΙΑ

Η έν Πόργη Ανις Έλένη Χ. Νικολστοπούλου (Αεροναυτοπούλα).

Υπαγετεπροσωποιο έν τη ίδια πόλι ή Ανις Έδανθία Δικαιον (Φοίση).

ΕΝ ΚΡΗΤΗ

Η έν Σητεία Ανις Φοφίνα Άγγελάκη. Προς τά άνω και προς τά μέχρι τούδε εγγραφέντα μέλη του Συνδέσμου αϊ ιδρύτριαι στέλλουσι τον πρώτον φιλικόν άσπασμόν.

Ο Διαγωνισμός προς εύρεσιν καταλληλου όνόματος δια των Συνδέσμου των Συνδρομητριών της Διαπλάσεως παρατείνεται μέχρι τέλους Οκτωβριου.

Ι. Σ. — Μέχρι τούδε έλαβον μέρος εις τον διαγωνισμόν 57 δεσποινίδες. (Γ, 205)

Αριστοδχος του Αρσασειου έχουσα παιδαγωγικήν μόρφωσιν και άσκησιν, ζητεί παραδόσεις. Πληροφορία παρ' ημίν.

Διαπλαστική Ατοκρατορία. Άναχωρούντος του αυτοκράτορος incognito δι' Εθρώπην, αναλαμβάνει την κυβέρνησιν ο Διδόχογ Νόος Όρρεφός. (Γ, 207)

ΔΑΡΥΤΕΡΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Όμονοίας
Όδός Δόφρου 8α
Όραϊ επίσκεψων 10—12 και 3—5